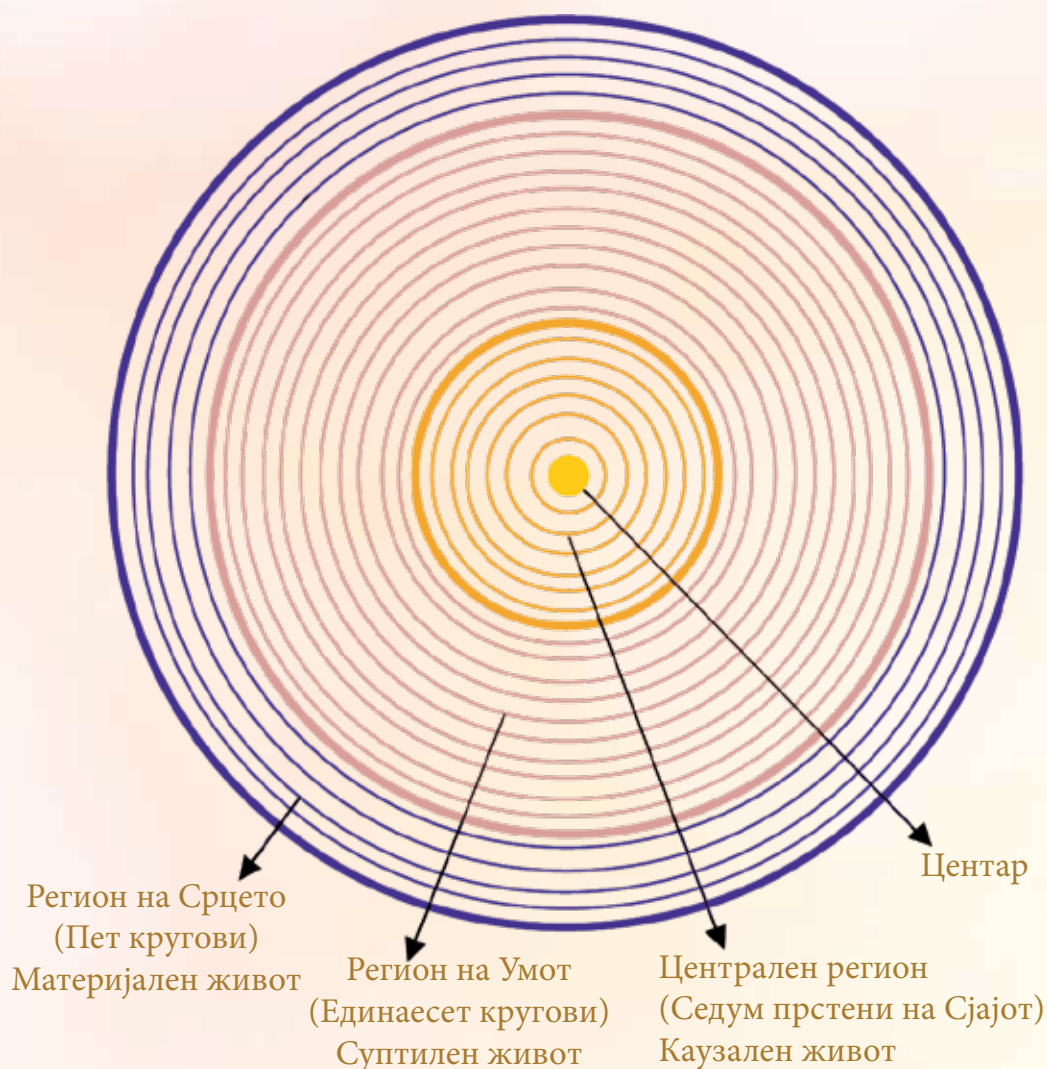

Носени на зраќот на љубовта

Драги пријатели,

Во 1940-тите години, Бабуци Махараџ напишал серија на книги во кои го опишува внатрешното патување на човековото битие кон Центарот - апсолутната состојба која постоела пред да настане универзумот и Изворот од кој потекнува сè. Тој исто така ги опишал препреките на кои наидуваме на тоа патување и нуди решенија за нив. Уште поневеројатен е фактот што ни кажува колку е тоа сè едноставно. Тој ни го нуди решението, а и себеси како водич при тоа користејќи едноставни дијаграми за да ни помогнат да го разбереме патувањето. Со тоа најдлабоката езотерична мудрост од еднаш станува достапна за целиот свет. Бабуци им посакувал добредојде на луѓето што доаѓале од сите култури да го следат, без разлика на возраста и потеклото. Неговиот сон бил сите да растеме со љубов кон Центарот и да го откриеме највисокиот потенцијал кој човечките битија може да го постигнат. Тој нè води од неговото лично искуство, научно опишувајќи го тоа патување, а неговите дијаграми и упатства се точни, јасни и едноставни.

Еден од тие дијаграми се 23-те прстени, покажувајќи ги различните фази или нивоа низ кои поминуваме на патот кон Центарот. Почнуваме од надворешниот обем и поминуваме низ чакрите кои ја дефинираат анатомијата на нашето суптилно тело. Бабуци, исто така, ги опишал и трите региони во кои се наоѓаат тие чакри – Регионот на срцето, Регионот на умот и Централниот регион. Тие се фази на патот кон Центарот. Ако не сте запознаени со овие описи на Бабуци, можеби ќе сакате да ги прочитате неговите книги на темата - *Reality at Dawn* (Реалност во зори), *Efficacy of Raja Yoga* (Ефикасноста на Раџа Јога), и *Towards Infinity* (Кон бесконечноста).

23 прстени на Heartfulness Јога

Уште подобро, можете и сами да го доживеете тоа патување. Се разбира 23-те прстени не се вистински, исто како што и линиите на географската широчина и должина на картата на светот не се реални. Тие се едноставно само референтни точки.

Како напредуваме на ова внатрешно патување? Носени сме на зракот на љубовта. Но, постојат и препреки на патот. Кои се тие препреки? Како да ги надминеме?

Исто како што зракот на светлината се отклонува дури и од најтранспарентното стакло, создавајќи искривена слика, така и

Исто како што зракот на светлината се отклонува дури и од најтранспарентното стакло, создавајќи искривена слика, така и зракот на љубовта се отклонува дури и од најсуптилниот филтер. Кога не би имало филтри, сите би ја доживеале чистата љубов што тече директно од Центарот и немаше да ни биде потребно ова внатрешно патување.

зракот на љубовта се отклонува дури и од најсуптилниот филтер. Кога не би имало филтри, сите би ја доживеале чистата љубов што тече директно од Центарот и немаше да ни биде потребно ова внатрешно патување. Но, природата на нашето човеково постоење е во тоа што имаме филтри, и како резултат на тоа мораме да патуваме чекор по чекор низ овие 23 прстени, проширувајќи го нашиот капацитет и потенцијал како што се движиме кон Центарот.

Помеѓу обемот и Центарот има многу филтри. На периферијата е нашата љубов која има тенденција да биде фокусирана нанадвор, исполнувајќи ги привлекувањата и одбивањата на нашите желби. На пример, љубовта на детето е насочена кон родителите и играчките, љубовта на тинејџерот кон романтиката

и пријателството, на возрасните кон семејниот живот, кариерата, спортот, хобито, поседувањата и дигиталните гаџети. Понекогаш нè обземаат алчноста, љубомората, зависта, конкуренцијата и огорченоста. Тогаш љубовта станува посесивна и себична. Кога ова ќе се случи, нашата љубов станува заробена, исто како што зракот светлина не може да ги избегне црните дупки во меѓугалактичкиот простор. Постепено, преку нашата практика, учиме да ги совладаме овие емоции и да се фокусираме на една повисока перспектива, развивајќи подобро разбирање и правилен начин на размислување. Како што продолжуваме да ги сакаме нашите семејства, нашата работа, итн., ние исто така развиваме повисока свест. Совладувањето на емоциите нè води до првата основа. Тогаш во различни моменти мораме да се соочиме со себеси како што продолжуваме да напредуваме.

Го започнуваме нашето патување во Срцето, со петте прстени од Регионот на срцето. Секој спој е поврзан со емоционален филтер, кој започнува со нашите желби. Постепената трансформација која ја доживуваме се однесува на напуштање на тие филтри.

Го започнуваме нашето патување во Срцето, со петте прстени од Регионот на срцето. Секој спој е поврзан со емоционален филтер, кој започнува со нашите желби. Постепената трансформација која ја доживуваме се однесува на напуштање на тие филтри.

Филтрите што ги доживуваме се всушност работи што добро ги знаеме. На пример, во однос со брачниот другар или партнер честопати се заробуваме едни со други. Од стотици парови, едвај три или четири се благословени со автентична љубов. Повеќето се посесивни. Други филтри ги вклучуваат нашите системи на

верување, како нашите верски уверувања. Тие доведуваат до предрасуди кон оние кои имаат различни верувања, без разлика дали се работи за религија, политика или идеологија. Тука се и нашите принципи, кои ни се многу важни, на пример, потребата за честност и правда. Иако многу од овие принципи се многу благородни, ако сме догматични во нашите афинитети, нема да можеме да простиме и да заборавиме, наместо тоа секогаш ќе се расправаме за она за кое веруваме дека е правилно. Ова доведува до деформација - дури можеме и да ги мразиме луѓето - а тоа го отклонува зракот на љубовта подалеку од неговото патување кон Центарот.

Добар пример за тоа во популарната култура е Анакин Скајвокер од Војна на Свездите. Анакин имал потенцијал да стане еден од избраните Једи кој ќе ја врати рамнотежата во Силата, а бил и грижлива и сочувствителна млада личност. Но, тој подоцна развил афинитет кон длабоко незадоволство поради смртта на неговата сакана мајка и неговата сакана Падме, и тоа на крајот го довело до негово преобразување во Дарт Вејдер.

Егото е темната страна на постоењето. Колку сме подалеку од изворот на Светлина во Центарот на нашето битие, толку подолго ја чувствуваме темната сенка. Што или кого задоволува егото? Кога некој се согласува со нас спротивставувајќи се остро на другите, таа личност станува нашиот најдобар пријател! Зошто? Во другата крајност, кога некој што ни е навистина близок силно не се согласува со нас, ние често ја губиме рамнотежата.

Многу е поедноставно да се справиме со желбите отколку со егото, бидејќи откако ќе се исполнат, тие нема да се појават повторно. Можат да се повторат, но го почитуваат времетраењето. Исто така и желбата за храна и задоволување на другите сетила се природни во голема мера. Со егото всушност станува збор за нешто трајно што нема прекин. Егото напредува најмногу

со моќ и позиција ... со било што што ќе го помогне неговиот опстанок. Оваа карактеристика нè разликува од остатокот на животинското царство. Она што би требало да ни служи за нашето напредување, како да делува против ширење на нашата свест.

Опасноста од таков пад не постои за животните и дрвјата, но предноста од понатамошна свесна еволуција исто така е отсутна. Однесувањето како растенијата и животните не ни гарантира еволуција, иако нивното егго не постои. Можеме само да се ослободиме од непрекинатите барања и тежина на еггот со тоа што ќе имаме ведар дух, спојувајќи се со бесконечниот Океан и идентификувајќи се со невидливото Божество. Кога се идентификуваме со надворешниот свет, остануваме секогаш поврзани со него и на тоа нема граница. Ова е слично како плетење на мрежа и заплеткување на нас самите во неа.

Надворешниот свет секогаш е потребен за исполнување на нашите *prakritik* или сензуални желби; зависноста се однесува на надворешното. Таквата зависност нè прави робови на желбите. Тигарот убива бивол или срна со инстинктот за преживување. Лавот се гордее со своите шест женки кои му служат за размножување. Тоа е природа. Попрецизно кажано, тоа е надворешна природа. Можеме да бидеме ослободени од *rasgulla*, *biryani* или пица, но никогаш од потребата за храна. А што е со исполнувањето на еггот на некоја личност? Дали еггот ни е дадено на Бог? Ние го имаме самите создадено. Тоа произлегува од внатрешниот, невидливиот свет.

Лесно можеме да ја разбереме потребата за гаснење жед и глад, и исполнување на либидото - тие се неопходни и дел од планот на природата. Дали еггот е исто така дар на природата? Кога почнуваме да чувствуваме тежина и болка во стомакот, тоа е сигнал одвнатре дека повеќе храна ќе создаде проблеми. Обично има предупредување за тоа што не ни е потребно. Еггот е исто така непотребно, а исполнувањето на непотребното е

против индивидуалното здравје, било да е тоа физичко, ментално, емоционално или духовно.

Секој пат, кога ќе добијам мејл кој се однесува на потреба, или одговарам на него или го предавам на некој друг. Кога нема да одговарам, често испраќачот ми пишува и ме прашува: „Дадци, дали си лут на мене?“ Тие некако ме принудуваат да одговорам, очекувајќи дека ќе кажам: „Не, не, не сум лут на тебе“. Таквите размени се бесмислени и губење на време за сите. Оние на кои им е потребно такво внимание и разгалување на егото, скоро никогаш нема да навлезат подлабоко во себе. Егото секогаш бара внимателно разгалување однадвор, по можност од некој сличен, од истиот тип, или од некој што толку многу го почитувате.

Нежноста се продлабочува во љубов, и на крајот се претвора во состојба на предавање. Тоа се случува кога привлечноста созрева во посветеност.

Зошто од истиот тип? Каква е користа од носење на костум и вратоврска во индискиот парламент? Кој ќе ви завидува? Каква е користа од носење на дијамантски ѓердан и блуза изработена од златен конец пред Свами Вивекананда или Рамакришна Парамаханса? Дали тие ќе чувствуваат завист? Наместо тоа, вашето его ќе пропадне поради тоа што не ви се восхитувале. Егото е најголемата приврзаност што ве оддалечува од вашиот Центар. Од таа најоддалечена граница, станува тешко да го слушате сопственото срце. Наместо тоа, вие сте поблиску до другите и нивните мислења. Таквата тенденција е токсична за духовна личност.

Егото честопати се поистоветува со колективите: на пример, може да развиете национална гордост, верувајќи дека вашата земја е најдобра во однос на другите. Научниците и духовните луѓе, исто така, може да станат ограничени, ако веруваат дека нивните

Bhakti е нашиот спас за внатрешното патување; нè држи поврзани со зракот на љубовта. Може да се каже дека Bhakti го разгорува зракот на љубовта.

ставови се единствено точни. Болеста „Јас знам. Јас сум во право.“, е можеби најголемата пандемија со која се соочуваме сите. Тоа е критичен филтер што го отклонува зракот на љубовта.

Колку повеќе се приврзуваме за нашите верувања, за нашите принципи и за нашите предрасуди, толку се поголеми пречките што го блокираат зракот на љубовта, спречувајќи го да нè пренесе до дестинацијата. Нашето колективно его е особено опасно бидејќи нè води кон менталитет на толпата. Ова може да го видиме во верскиот фанатизам и кога општествата стануваат политички поларизирани, па овие предрасуди доведуваат до омраза, насилство, а понекогаш и до војна. Во такви средини, луѓето околу нас честопати ги зајакнуваат нашите верувања наместо да ни помогнат да видиме други перспективи. Стануваме уште поограничени.

Но, привлечноста може исто така да ни биде и пријател, кој ќе нè однесе во спротивна насока кон сеопфатноста. Ова се случува кога привлечноста е навистина од љубов. Тогаш нашата свест се шири, и тоа е духовното патување. Како можеме да научиме за привлечноста? Таа е со нас од самиот почеток, во утробата со

нашата мајка. Како што растеме, запознаваме други луѓе кои нè привлекуваат. Развиваме нежност кон децата и љубов кон сличните на нас. Чувствуваме љубов, доверба и верба кон постарите од нас, вклучувајќи го и Учителот што нè води. Сето ова е нус-производ на привлечноста која расте и опаѓа како што продолжуваме со нашето внатрешно патување. Ние ги доживуваме сите овие работи, прашувајќи се себеси: „Кого да сакам?“ „Со кој да се дружам?“ „Кому да верувам?“ итн. Нежноста се продлабочува во љубов, и на крајот се претвора во состојба на предавање. Тоа се случува кога привлечноста созрева во посветеност.

Брзината со која се движи зракот на љубовта, поголема е од брзината на светлината, па ако можеме да ги отстраниме сите филтри, би стигнале до Центарот веднаш. Кога препреките создадени од овие филтри го отклонуваат зракот на љубовта подалеку од Центарот, тогаш страдаме многу. Некои филтри, како предрасуда, љубомора, завист, алчност и лутина се толку ефективни што функционираат како подземен нуклеарен бункер - не дозволувајќи ништо да влезе. Тие го спречуваат зракот на љубовта да ја создаде својата магија.

Во последно време, станав сè посвесен за фактот дека древните индиски традиции имаат толку многу да нè научат во однос

Како би развиле вистинска Bhakti, треба постојано да ја прошируваме нашата способност за љубов за да ѝ дозволиме да го опфати целиот свет. Оваа вистинска великодушност на срцето е резултат на духовната пракса.

на ова, а особено *Bhakti Sutras*. *Bhakti* обично го преведуваме како „љубов и посветеност“, но посуштинско е од тоа. Тоа е чувството на поврзаност со сè преку срцето - врската на нашата

индивидуална свест со универзалната божествена свест. Без *Bhakti*, на сè што мислиме и правиме му недостасува виталниот елемент на ентузијазам и радост, така што му недостасува цел. *Bhakti* е нашиот спас за внатрешното патување; нè држи поврзани со зракот на љубовта. Може да се каже дека *Bhakti* го разгорува зракот на љубовта.

Егото го знае само јазикот на доминацијата и личната победа, а не и јазикот на љубовта. Јазикот на понизноста, анонимноста и отвореноста на срцето е туѓ за личноста со его која едноставно не може да ги разбере. Патувањето до Центарот нè носи прогресивно од еден прстен во друг, од една димензија во друга, и ако не се прилагодиме, тогаш се бориме да се прилагодиме на секоја нова средина. Затоа мудреците зборуваат за потребата од усовршување на карактерот, *akhlaq*. Тие знаат од искуство дека треба да го прилагодиме нашето однесување кон променливата внатрешна средина на духовната топографија, а љубовта

Обично напредувањето оди вака: од
привлечност до нежност,
па до љубов, до *shraddha*.

дозволува да се случи тоа приспособување. На пример, кога ќе дојдеме до втората чакра од Регионот на срцето, божественото место на мир, смиреност и слобода од световните работи, дали е правилно да викаме на нашите сакани? Таквото насилно однесување не одговара на внатрешната димензија на втората чакра.

Во книгата „Кон бесконечноста“, Бабуци го опишува напредокот од чакра до чакра. На првата чакра на срцето, тој бара од

нас целосно да се потопиме во свеста на таа состојба, која Учителот ја оживеал во нас за време на медитацијата, потоа да ја впиеме, така што ќе станеме едно со неа. Преку овој процес ние природно развиваме сè поголема и поголема привлечност. Во втората чакра, тој нè потсетува дека токму нашата интензивна *Bhakti* е таа што нè довела кон следната димензија. Можеме да кажеме дека интензитетот на *Bhakti* е пропорционален со пристапот што ни е даден во втората чакра. Ова е подлабоко ниво на привлечност - *Bhakti*. Во третата чакра, го доживуваме огнот на вистинската љубов, која пак ја привлекува божествената Милост, поттикнувајќи нè понатаму на патувањето. Тоа подлабоко чувство на привлечност е толку моќно што привлекува одговор од самиот Центар. На овој начин, секоја димензија се надоврзува на претходната, додека ние сме носени на зракот на љубовта.

За љубовта учиме преку врските. Тие се нашиот терен за обука за љубовта. Привлечноста се изразува како нежност кон младите и членовите на семејството, а нежноста се продлабочува во љубов помеѓу еднаквите, но и тука исто така се јавува егото. Дисциплината на самостојното проучување на себеси е од витално значење ако сакаме да ја избегнеме дезинтеграцијата што инаку би се случила. Ова е она што се случува кога ќе ни помине заљубеноста.

Иако привлечноста е неопходен чекор во развојот на љубовта, таа исто така може да биде и стапица. Ако се приврземе до некое одредено ниво, ќе останеме заглавени. На пример, ако се насочиме само на семејството, не можеме да ја прошириме нашата љубов и кон заедницата, или кон следното ниво на човештвото во целина, или кон сè што е создадено. Кога каналот на љубовта е тесен, тогаш не сме во можност да ги сакаме сите. Како би развиле вистинска *Bhakti*, треба постојано да ја прошируваме нашата способност за љубов за да □ дозволиме да го опфати целиот свет. Оваа вистинска великодушност на срцето е резултат на духовната пракса.

Обично напредувањето оди вака: од привлечност до нежност, па до љубов, до *shraddha*. *Shraddha* е многу високо достигнување каде вистинската верба се развива во предавање. Ние постепено ги поминуваме сите овие фази. Но, што се случува понатаму? Каде завршуваме? Целта на *Bhakti* е само да ни помогне да патуваме непречено и без напор на зракот на љубовта, како би се споиле со Апсолутното. Во тоа спојување, филтрите на нашите желби, емоциите и егото се исчистени, како што нашето патување би било без пречки. Можеби ќе помислите дека стигнавме до Центарот, но има повеќе. Само сега, откако ја достигнавме оваа состојба на спојување, вистинското патување навистина започнува! Едноставно кажано, штом ќе се ослободите од желбите, ослободувањето е загарантирано; кога ќе го ослободите егото, спојувањето се случува моментално.

Сега влегуваме во Централниот регион, а во него има седум кругови, познати како Прстени на Сјајот. И понатаму продолжуваме да одиме напред, доживувајќи ја суперсвеста од најфин тип. Во овој регион, свеста ја добива својата првобитна форма. Тоа е царството на Реалноста, надвор од прстените на желбите, емоциите и егото. Тука поминуваме низ различни нивоа на суптилниот идентитет кон не-битието. Централниот Регион започнува со фазата на автоматизам - суптилната свест дека сè се прави автоматски. Веќе нема чувство на „Јас го правам тоа“ во ниту една активност. Овој автоматизам е без напор и е во склад со Природата.

Во следната фаза, чувството за автоматизам исчезнува. Најлесен начин да го разбереме ова е да замислиме дека сме во состојба на длабок сон додека продолжуваме да го живееме секојдневниот живот. Во оваа состојба на несвесност, активностите не оставаат впечатоци. Не постои вмешаност во мислата или акцијата на ментално ниво.

Понатаму, како што зракот на љубовта нè носи уште поблиску до Центарот, состојбата на незнаење уште повеќе се пречистува за

да стане чист идентитет. Сите ограничувања исчезнуваат, но тоа не е крајот. Сеуште има латентно движење.

Тогаш продолжуваме да пливаме кон Центарот. Бабуци го опишува Центарот како неподвижен простор и „бесконечност внатре во самиот себе“, каде што можеме да најдеме чисто чудо и воодушевување од највисок тип. Токму овој неподвижен Центар го одржува латентното движење кое го придвижува целиот Универзум.

Бабуци, исто така, ја опишува Светлината што зрачи од Центарот, и патува до надворешниот раб на Централниот регион, создавајќи „прстен“. Тој го користи зборот „Светлина“, но вели дека всушност нема збор со кој што може да го опише. Можеби токму седумте прстени од Централниот регион го должат на таа Светлина името „Прстени на Сјајот“. Што мислите? Она што го знаеме е дека единствениот начин да го поминеме тој прстен и да влеземе во Централниот регион е на зракот на љубовта, што бара целосна зависност од Учителот

Со срдечни молитви,

Камлеш

Канха Шанти Ванам

По повод 66-тиот роденден на

Шри Камлеш Пател

28 СЕПТЕМВРИ 2021 ГОДИНА

heartfulness
advancing in love

Q